

Karel van het Reve: 'Ik schrijf gewoon wat me invalt.'

HET GEWICHT VAN EEN HERINNERING

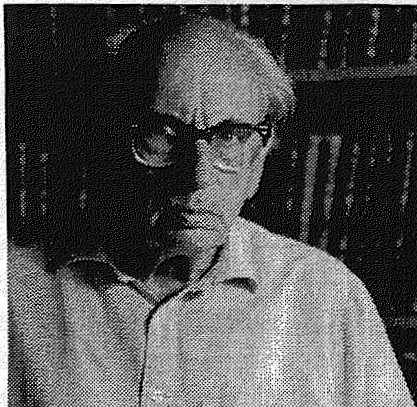
Karel van het Reve, professor in de Slavistiek en auteur van de Geschiedenis van de Russische literatuur, heeft De Idioot van Dostojevski nooit gelezen. Hij 'houd' zijn literatuur niet 'bij'. Hij is een van de weinigen die openlijk aan Freud durven te twijfelen. In de evolutie-theorie gelooft hij niet. De literatuurwetenschap, waarmee hij veertien jaar geleden de vloer aanveegde, wordt sindsdien door nog maar weinigen serieus genomen. En al zijn in de jaren zestig en zeventig zo omstreden opinies over de Sovjet-Unie bleken juist. Van het Reve is onbetwist de meest luciede essayist van Nederland. Een gesprek over stijl, vertalen, citeren en ouderdom. En: waarom zijn interviewers zo bang voor hem?

door Sebas Faber

'Karel interviewen? Ik wil je wel bij hem introduceren. Maar je weet: hij is niet erg toeschietelijk.'

Ik wist het. Nog pas geleden had hij een interviewer van de NOS lelijk te grazen genomen door op haast elke vraag 'ik weet niet' te antwoorden.

Jurgen van Gessel

Karel van het Reve

Hetzelfde had hij Theodor Holman geflikt, de Reve-kenner van het Parool. Holman was nog wel gewaarschuwd door een collega: 'Ga je hem thuis interviewen? Dat moet je niet doen! Dan is hij op eigen terrein! Hij begint eerst met je af te zeiken, vervolgens vertelt hij niets waar je iets aan hebt en na een uur komt zijn vrouw met de koffie en die zegt dan: "Maken jullie het niet te lang?"'

Vandaar dat ik, op een regenachtige vrijdagmiddag, met een niet alleen door het rennen kloppend hart aanbelde bij zijn huis aan de Reynier Vinkeleskade. Een tas met vragen tegen het lichaam geklemd, beklom ik twee trappen en ging hijgend tegenover Van het Reve zitten.

Om te beginnen wil ik het graag hebben over uw stijl. In uw laatste boek schrijft u: 'Ik heb onder

meer schrijven geleerd van Jeanne Roos en Annie M.G. Schmidt.'

Van het Reve: 'Nou ja, dat heb ik 'ns een keer beweerd...'

Zij schreven, zegt u, 'echt Nederlands'. Wat verstaat u daaronder?

'Ja, dat weet ik eigenlijk niet.'

U noemt in een ander verband een aantal moderne woorden en uitdrukkingen die u absoluut nooit zou gebruiken, zoals 'het voortouw nemen' of 'een plaatje inkleuren'.

'Ja, dat heeft iedereen wel. (Pauze) Toch?'

Ik begin licht te wanhopen en werp een verlangende blik naar buiten, maar de verregende treurwilgen hebben genoeg aan hun eigen ellende.

Op dit moment gaat de deur open en komt Jozien Van het Reve-Israël binnen met thee en koek. Ik schrik: is er nu al een uur voorbij?

We hadden het over stijl... U publiceert al vanaf uw tiende. Ergens zegt u: 'Het heeft vrij lang geduurd voor ik een leesbaar stuk kon schrijven.'

'Je hebt blijkbaar een soort aanlooptijd nodig. Ik stel het me zo voor: iedereen heeft een eigen manier van schrijven, zonder te weten wat die manier is. Je wordt geboren, wordt tien, 15, 20 jaar, en langzamerhand, door bijvoorbeeld anderen na te doen, of

'IK BEKOMMER ME NOOIT OM MIJN STIJL'

doordat je regels vindt die je bevallen in een op zichzelf vervelend stuk, ontdek je wat jouw manier van schrijven is.

'Ik bekommer me nooit om mijn stijl. Het is niet zo dat ik bij het schrijven denk: laat ik dat nou eens

heel stijlvol onder woorden brengen. Ik schrijf gewoon wat me invalt.

'Ik ben wel een perfectionist. Aan het verbeteren van een kromme zin kan ik heel lang bezig zijn. Ik loop ontzettend veel tijdens het schrijven, en kan een hele dag heen en weer lopen om een alinea voor elkaar te krijgen, of de algemene gang van een stuk vast te houden. Marx had een heel afgesleten spoor in de vloerbedekking omdat hij zo veel heen en weer liep.'

De Geschiedenis van de Russische literatuur laat u voorafgaan door een citaat van Samuel Johnson: 'I wrote in my usual way, dilatory and hastily, not willing to work...' Schrijft u nog wel met plezier?

Van het Reve: 'Ja, anders zou ik het niet doen. Maar zo een heel boek van 500 bladzijden is iets anders dan een stuk van duizend of tweeduizend woorden; je hebt niet altijd zin. En je kijkt de verkeerde dingen na: een jaartal dat je goed kent, check je nog even, maar een ander jaartal, dat je nog beter denkt te kennen, check je niet. En dat laatste blijkt dan fout.

Stonden er zoveel fouten in?

Van het Reve: 'Toen de eerste druk van de *Geschiedenis* uitkwam, heb ik laten weten een tientje te betalen voor iedere ontdekte fout. Dat heeft me drieduizend gulden gekost.'

Van het Reve, die nogal eens met zijn luiheid coquetteert, kan erg vasthoudend zijn als het gaat om het rechtzetten van onjuistheden. In het januari-nummer van het *Hollands Maandblad* besteedde hij een heel artikel aan het corrigeren van verkeerde citaten, niet goed begrepen uitspraken en geschiedvervalsingen uit het *Uren met Karel van het Reve*, het liber amicorum dat werd samengesteld ter ere van zijn zeventigste verjaardag. Wat langer geleden durfde hij de grote Vladimir Nabokov te wijzen op een aantal gebreken in zijn vertaling van Poesjkins *Jevgeni Onegin*.

Van het Reve: 'Ik heb hem toen twee velletjes met fouten gestuurd, in totaal 15 of 20. Eén ding heeft hij maar verbeterd. Hij was ontzettend eigenwijs. Maar hij heeft mij speciaal in de voorrede van de tweede druk genoemd. (*trots:*) Dus ik ben een van de mensen die in een tekst van Nabokov voorkomen.'

Nabokov is een van Van het Reve's favoriete schrijvers; net als Nabokov houdt Karel van het Reve niet zo van Dostojewski, en heeft hij een afkeer van Freud, Stalin en van elke poging tot 'interpretatie' van literatuur. Een andere overeenkomst tussen de twee is hun voorliefde voor citaten.

Van het Reve: 'In de roman *Pnin* komt een schaakpartij voor. Iemand zegt dan: "*Wenn sie so, dan ich so, und Pferd fliegt*". Toen ik een keer in Moskou in een Russisch tijdschrift een bladzijde vond gewijd aan Nabokov, wat in die tijd iets heel bijzonders was, heb ik hem die gestuurd. Op de envelop, geadresseerd "*Vladimir Nabokov, Montreux, Zwitserland*", heb ik toen dat citaat geschreven. Ik kreeg een ansichtkaart terug van zijn vrouw. Hij had erom gegrinnikt, schreef ze.'

Wat is er toch zo aardig aan citeren?

'Het leuke is dat iemand anders door dezelfde passage getroffen is. Een boek heeft vierhonderd bladzijden. Die kun je onmogelijk allemaal opzeggen. Als je twee liefhebbers van Thomas Mann, of van welke andere schrijver ook, bij elkaar zet, heeft ieder een verzameling citaten uit dat boek. En voor een deel vallen die samen.'

Van het Reve staat erom bekend zijn conversatie, en vroeger zijn colleges, te doorspekken met citaten van Tucholsky en Heine. Ook passages uit het werk van zijn broer Gerard doen het goed: 'Als we nodig naar de WC moeten, roepen wij in de familie allemaal: *Hoei boei, ik moet hier even zijn*. Omdat mijn moeder in *De Avonden* dat ook zegt. En als iemand ergens geweest is en ik wil dat hij erover vertelt, zeg ik altijd: *Je bent op het eiland Tessel geweest. Vertel het maar in je eigen woorden*. Nog een goede is: *Tocht is wind in huis. Maar wind in huis is niet altijd tocht*.'

Maar absolute topper is Willem Elsschot, van wie Van het Reve al jaren beweert dat het de beste Nederlandstalige schrijver is. Van het Reve's detectiveroman *Nacht op de kale berg* (1961) staat vol met Elsschot-citaten. In een stuk over dit boek wees Rudy Kousbroek op een aantal onopgeloste vragen waarmee de lezer aan het slot blijft zitten. Wat doet bijvoorbeeld dat plakkaat achterop de auto van de hoofdpersonen met de raadselachtige tekst: '*Are you washed in the blood of the Lamb?*' Ook een citaat?

Van het Reve lacht: 'Dat komt, ik heb in Amerika iemand gekend die een soort heilsliedje zong waar die regel in voorkomt. (*Zingt:*) *Are you dit-in-de dit, Are you tom-to-to-tom, Are you washed in the blood of the Lamb?*. Ik heb een tijd lang de gewoonte gehad om als ik iemand een brief schreef, dat in grote letters buiten op de envelop te zetten.'

Op zijn tiende publiceerde Van het Reve zijn eerste artikel; drie jaar later vertaalde hij twee boeken van Paustovsky, uit het Duits. Wanneer ik over die

vertalingen begin, staat het gewezen wonderkind met enige moeite op. Hij loopt naar de boekenkast, mompelend: 'Ik heb ze na de oorlog weer te pakken gekregen... Even kijken hoor.... Het is weer ergens anders terecht gekomen...' Hij neemt een boek van de plank: 'Hier is de tekst waar ik het uit vertaald heb. Het boek zelf staat ergens anders. Maar ik heb het vertaald, dat is iets wat zeker is.'

In de jaren vijftig vertaalde Van het Reve voor Van Oorschots Russische Bibliotheek alle romans van Toergenjev. Later, in Leiden, ging hij vertaalcolleges geven. Een groep studenten maakte onder zijn leiding collectieve vertalingen van onder meer *De Revisor* van Gogol en *Het schot* van Poesjkin.

Van het Reve: 'Dat ging ontzettend langzaam. Over twee, drie regels kon je een hele middag bekechten. Eerst stelden we vast wat er stond. Vervolgens probeerden we zoveel mogelijk juiste vertalingen van een zin bij elkaar te scharrelen. Die zetten we allemaal op het bord. Na discussie werd dan bij meerderheid van stemmen besloten welke vertaling we zouden nemen.'

Van het Reve's vertaalopvatting laat zich samenvatten in het credo: *vertalen wat er staat*. Dat lijkt vanzelfsprekend, maar is het allerm minst. Veel vertalers vertalen meer, minder of iets geheel anders dan in het origineel te lezen staat. Neem nu de gerenommeerde Charles B. Timmer, wiens vertalingen Reve wel gebruikte als voorbeeld van hoe het niet moet: 'Er waren studenten die ongezien de vertaling van Timmer konden produceren, omdat hij zo dol is op lange zinnen en Nederlandse gezegdes. Dat is heel gevaarlijk. Kijk, een zin als "*hij liet zich geen knollen voor citroenen verkopen*" kan je eigenlijk nergens meer kwijt: die maakt een zo onnozele indruk dat je moet proberen iets anders te verzinnen. Timmer gooide er meer uitdrukkingen tegenaan dan in het origineel staan en dat is natuurlijk niet goed.'

Over Aleida Schot is Van het Reve meer te spreken: 'Aleida was nogal deftig. Die zou nooit 'vensterbank' gebruiken als 'raamkozijn' ook kon. Op zichzelf helemaal niet zo gek, want de negentiende eeuw is natuurlijk een beetje deftiger dan de twintigste.'

Waarom heeft u na de jaren vijftig nooit meer zelf iets vertaald?

'EEN BOEK VERTALEN, DAT DOE JE EIGENLIJK UITGELDGEBREK'

Van het Reve: 'Nou kijk, vertalen doe je alleen beneden een bepaald inkomen. Wil je een beetje

verdienen, dan moet je ontzettend hard werken: tien, twintig bladzijden per dag. Een boek vertalen, dat doe je eigenlijk uit geldgebrek. Je hebt natuurlijk veel huisvrouwen die het geld niet nodig hebben maar het toch leuk vinden om te doen.'

Nog even over die oubolligheid van Nederlandse uitdrukkingen. Heeft u daar een verklaring voor?

'De moeilijkheid van de vertaler is dat hij de vreemde taal eigenlijk niet kent. Als Gogol een bepaalde uitdrukking gebruikt, bijvoorbeeld "hij laat zich geen knollen voor citroenen verkopen", weet je niet hoe onbenullig die zegswijze in het Russisch klinkt. In het Nederlands weet je dat wel; je zegt meteen "*Dik Trom*". Maar toch: als er in het Russisch een uitdrukking staat, moet je ook in het Nederlands een uitdrukking gebruiken.'

Dat weet je niet; het zou toch ook kunnen dat het gebruik van een uitdrukking in het Nederlands een heel ander effect heeft dan in het Russisch?

Van het Reve: 'Ja, maar je gaat er dan maar van uit dat dat niet zo is.'

'HET LIED VAN KETELBINKIE HEEFT EEN UITSTEKENDE TEKST'

Kan het iets te maken hebben met het feit dat bepaalde liedteksten, liefdesliedjes, smartlappen, die in het Engels of Spaans prachtig klinken in het Nederlands zo lullig worden?

Van het Reve: 'Nee. Wij hebben toch ook smartlappen die heel goed zijn? De Zuiderzeeballade bijvoorbeeld, of het lied van Ketelbinkie: "*Toen hadden wij een kleine jongen als Ketelbinkie mee aan boord / die voor het eerst naar zee ging en nooit van haaien had gehoord*". Dat is een uitstekende tekst.'

De harde bel van de telefoon onderbreekt het gesprek. Van het Reve neemt op: 'Hallo. Ja, we zijn nog niet klaar. We zullen het kort maken.'

Onder interviewers bent u een gevreesd man...

Van het Reve, oprecht verbaasd: 'Ik word gevreesd? Waarom dan?'

Omdat u zo vaak 'Ik weet niet' antwoordt.

Van het Reve: 'Dat komt zo: ik heb een moeilijkheid die vooral voor radio en TV vervelend is. Eigenlijk moet je bij een interview al van tevoren bepaalde dingen in je hoofd hebben. De kunst is dan om als die man iets vraagt, niet op de vraag in te gaan maar te zeggen wat je in je hoofd hebt. En dat kan ik niet. Ik wil op die vraag antwoord geven. En daarop kan ik alleen maar ja of nee antwoorden, of

dat ik het niet weet.'

Maar de meeste interviews worden toch vooraf helemaal doorgesproken?

Van het Reve: 'Ook dan zit ik in de moeilijkheid. Die interviewer stelt zijn vragen al van tevoren. Vervolgens zegt hij: "Laten we dan maar beginnen", en zet dat ding aan. Als hij dan iets vraagt, heb ik altijd het gevoel: ja maar, dat heeft hij net ook al gevraagd! Dan kan ik niet hetzelfde antwoord gaan geven.'

Van het Reve's werk vertoont een opmerkelijke continuïteit. Bepaalde ideeën en overtuigingen die hij later heeft uitgewerkt, zijn al in zijn eerste boeken te vinden. Heeft Van het Reve zelf een mening over zijn ontwikkeling als essayist?

'Ik weet het niet. Van mijn eigen werk lees ik heel weinig, niet meer dan vijf of zes stukken. De rest durf ik niet te lezen. Hoe ouder je wordt, hoe moeilijker het is om te weten wat je al eens gezegd hebt en wat niet. Ik heb er wel eens over gedacht een lijst te maken van alle denkbeelden die ik in mijn leven gespuid heb, genummerd. De laatste tijd komt er wel eens iets in mij op waarvan ik denk: verdomd, dat heb ik al eens eerder geschreven. Het

is ontzettend moeilijk erachter te komen of dat werkelijk zo is.'

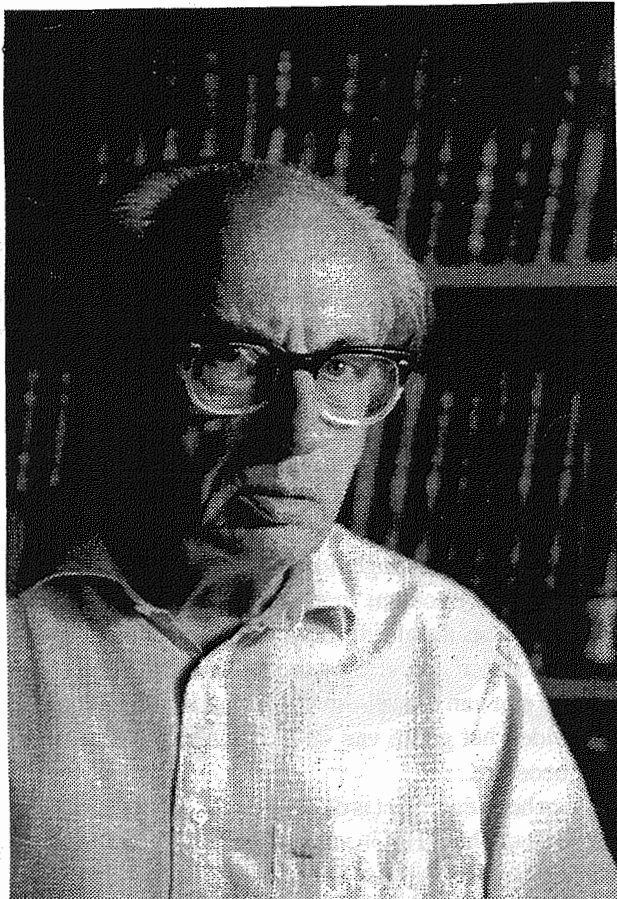
Over zichzelf leest Van het Reve al helemaal nooit. Een liber amicorum dat gemaakt werd bij zijn afscheid uit Leiden heeft hij nooit durven inkijken. Hij is vagelijk op de hoogte van het bestaan van een kleine biografie geschreven door Theodor Holman: Karel: zjizn njenoezjnego tsjelovjeka.

Van het Reve: 'Die Holman weet ontzettend veel. Maar hij is wel een beetje slordig met feiten. Laatst schreef hij een stuk waar de uitgever Salm in voorkwam, iemand die nog voor mijn vader gewerkt heeft, en die bij ons - ik geloof dat Gerard dat bedacht heeft - altijd 'verbrande kop valt niet af' genoemd werd. Dat stond indertijd op de lucifersdoosjes. Theodor denkt dan dat die kop van Salm gebruikt was door de zon, of dat de man een beetje Surinaams bloed had. Maar het was gewoon omdat hij inderdaad een geweldige brandwond over de helft van zijn gezicht had. Die verbrande kop was echt.'

Wel een harde grap trouwens, van Gerard.

'Oh, maar we zeiden het ook niet waar Salm bij was.'

Karel van het Reve schildert zichzelf graag af als

Jurgen van Gessel

Karel van het Reve

Karel van het Reve (Amsterdam, 1921) studeerde Slavische talen aan de Universiteit van Amsterdam, waar hij in 1954 promoveerde. Van 1957 tot zijn pensioen was hij hoogleraar in Leiden; in de jaren zestig was Van het Reve een jaar lang Parool-correspondent te Moskou. In 1981, twaalf jaar na zijn broer de Volksschrijver, werd hem de PC Hooftprijs toegekend.

Van het Reve, getrouwd, twee kinderen, is in mei 71 jaar oud geworden en heeft 17 boektitels op zijn naam staan: twee romans en 15 essay-bundels, waaronder de bloemlezing *Een grote bruine envelop* (1992). Zijn laatste boek heet *De ondergang van het morgenland* en is, evenals de rest, uitgegeven bij Van Oorschot. Elke veertien dagen schrijft Van het Reve een column in de zaterdag-editie van *Het Parool*.

een gewone arbeidersjongen, die tevreden is met een boterham met pindakaas op zijn tijd, en te koppig is om ooit echt iets te willen leren. In *De ongelooflijke slechtheid van het opperwezen* (1987) noemt hij zichzelf een typische vertegenwoordiger van een 'proletarisch milieu': 'Ik meen,' zo schrijft hij, 'alles beter te weten, maar ik ben niet bereid daar iets voor te doen. ... Je hebt het gevoel - en dat gevoel had ik al op mijn zestiende - dat je alle goede boeken al kent, en als je dan iemand heel geestdriftig hoort spreken over een schrijver van wie je nog nooit iets gelezen hebt, dan denk je: die schrijver ken ik niet, dat kan nooit wat zijn. ... Als je iets niet weet, dan is dat het noodlot, dan is daar niets tegen te doen.'

Meent Van het Reve dat nu echt?

'Dat is natuurlijk een beetje onzin. Je kunt uit een proletarisch milieu komen en best geneigd zijn om iets te leren. Dat van dat milieu heb ik er uit opschepperij bijgezet.

**'IK LEES NU WEL EENS IETS ZONDER DE
GEDACHTE ER IETS MEE TE MOETEN DOEN'**

'Het gekke is: nu ik alleen maar die stukjes voor het Parool hoef te maken, ben ik een geweldige encyclopediegebruiker geworden. Ik lees nu wel eens iets zonder de gedachte er iets mee te moeten doen. Ik had altijd twee soorten dingen nodig: dingen om op college te vertellen - en dat is heel veel; in één college van drie kwartier kan je bijna alles vertellen wat je in je leven bij elkaar gesproken hebt - en dingen om een stukje te maken. Dan leef je nogal onrustig.'

Een andere bekende Van het Reve-gimmick is die van bekrompen cultuurbaar. Abstracte kunst vindt hij maar niks, poëzie die niet rijmt doet hem weinig. Ballet kan hem niet boeien: 'Wat mij ergert, is dat ze nooit in de maat dansen. Ze komen altijd net even te laat neer.' En naar muziek van na 1830 luistert hij niet. 'Tot en met de barok en de romantiek kan ik het meteen herkennen. Als ik de radio aanzet en het is iets van 1880, dan zet ik hem meteen weer uit. Na drie maten hoor ik het al.'

Toch valt het ook hier in de praktijk nogal mee:

**'IK VIND DAT IK ZO LANGZAMERHAND TOCH
EEN BEETJE REDELIJK MOET ZIJN'**

'Ik heb bijvoorbeeld laatst de hele *Vliegende Hollander* van Wagner voor de TV uitgezien. Ik vind dat ik zo langzamerhand toch een beetje redelijk

moet zijn en van die dingen kennis moet nemen.'

Van het Reve wordt oud. Door de ziekte van Parkinson, waaraan hij sinds enkele jaren lijdt, kan hij met de hand alleen nog maar korte aantekeningen maken. Voor grotere stukken is hij aangewezen op de computer.

Van het Reve: 'Met dat apparaat heb ik me welbewust beperkt tot de makkelijkste dingen. Ik kan hem aanzetten, een stuk opzoeken, daarin tikken en het dan afdrukken en bewaren. Maar al die andere dingen kan ik niet. Ik kan geen stuk pakken en het dan verplaatsen. Dat durf ik niet. Ik ben ontzettend bang voor dat ding. Ik denk: straks vreet-ie iets op en dan geeft-ie het niet meer terug.'

Zo er al een ontwikkeling in Van het Reve's stijl te bespeuren is, is het deze: hij is steeds beknopter gaan schrijven, zuiniger; mij doet hij af en toe aan J.H. Donner denken. Want net als de stukjes van Donner worden die van Van het Reve steeds persoonlijker van toon en inhoud. In zijn laatst verschenen bundel, *De ondergang van het morgenland*, schrijft hij over het ouder worden. 'Als je wat ouder bent sterf je bij stukjes en beetjes. Zo ruik ik bijvoorbeeld haast niets meer (behalve poep en het bakken van spek).' En: 'Wonderlijk is, dat na mijn dood ook mijn herinneringen verdwijnen.' Van het Reve is niet bang voor de dood. 'Dat ik in de negentiende eeuw niet geleefd heb verontrust mij niet, en zo is het ook met de eenentwintigste eeuw.' Wel maakt hij zich zorgen over allerlei praktische zaken: welke muziek moet er bij de uitvaart worden gespeeld, wie moet er worden uitgenodigd, en zullen er wel leuke toespraken worden gehouden?

De fragmenten die gewoontegetrouw Van het Reve's bundels besluiten, zijn in dit laatste boek allemaal persoonlijke herinneringen: een brand in Betondorp, zangles op de lagere school, de eerste (en laatste) keer dat Van het Reve op iemand jaloers was.

Naar aanleiding van zulke menselijke passages vroeg een verbaasde interviewer, die Van het Reve altijd als een hard, cynisch man had beschouwd, zich af of de meedogenloze essayist 'wel vaker emoties en gevoelens had'. Van het Reve antwoordde, koel als altijd: 'Ik heb net zoveel emoties als ieder ander'. De vraag was begrijpelijk: Van het Reve is een van de weinige Nederlandse schrijvers die zelden het genre van de persoonlijke herinnering beoefent.

Van het Reve: 'Het is de eerste keer dat ik dat een keer gedaan heb. Het is voor mij moeilijk daarmee om te gaan. Terwijl het voor andere mensen is het juist een *Fundgrube* is. Zo'n Kousbroek bijvoor-

beeld kan over zijn kostschool boeken volschrijven. Ik doe dat niet.'

Die losse herinneringsflarden doen me denken aan bepaalde passages uit het werk van uw broer, die zich af en toe vertwijfeld afvraagt waarom hij zich bepaalde onbenullige dingen maar blijft herinneren.

**'NAARMATE JE OUDER WORDT, KRIJGEN
HERINNERINGEN EEN STERKERE GREEP OP JE'**

Van het Reve: 'Bepaalde dingen herinner je je heel goed, terwijl je hele jaren, landen, steden en mensen helemaal vergeet. Naarmate je ouder wordt, krijgen die dingen een sterkere greep op je. Zo heb ik in de Okeghemstraat, waar ik in de oorlog woonde

[hij was lid van een kleine verzetsgroep die onder meer onderduikers van bonkaarten voorzag, sf] eens een vent zien doodschieten.

In de loop van de jaren wordt zo'n herinnering zwaarder, en gaan zulke dingen een grotere rol in je leven spelen.'

Is hij van plan om ooit nog een poging te doen om te voorkomen dat zijn herinneringen met hem het graf in verdwijnen, met andere woorden: zal Van het Reve ooit zijn memoires gaan schrijven?

Van het Reve: 'Nee, dat zou ik toch niet doen.'

En als nou eens iemand voor zou stellen om samen met u een degelijke biografie te schrijven, wat zou uw reactie dan zijn?

'Ja, dat weet ik eigenlijk niet.' ♦

Fiets

Mijn fiets is zo losbandig
zijn banden vallen flauw
mijn fietsbel is losbandig
en belt naar elke vrouw

En een vriendinnetje
die had ik reeds
ik maakte een beginnetje
maar ik vergat haar steeds.

Een papieren zakdoek
springt uit mijn spaken
zodra ik de trappers inzet
voor mij staat iemand te braken
iemand die braakt van de pret.

Bert Wagenaar Van Kreveld